

Fitxer 6

La presidenta

Bones. Bona tarda de nou.

Compareixença d'una representació de l'Associació per la Integració Laboral - Mossos d'Esquadra amb Discapacitats per a informar sobre la situació laboral del col·lectiu

357-00963/13

Benvinguts a tots els companys i companyes d'AILMED que avui ens acompanyen per seguir la compareixença. Seguim, el punt número 10 de l'ordre del dia, que és la Compareixença d'una representació de l'Associació per la Integració Laboral - Mossos d'Esquadra amb Discapacitats davant de la Comissió d'Interior per a informar sobre la situació laboral del col·lectiu.

Ens acompanyen el senyor Àngel Gómez-Quintero Mora, el president de l'Associació AILMED, i el senyor Evaristo Camacho Pizarro, secretari d'AILMED, a més a més dels companys i companyes que estan avui de públic assistent.

En primer lloc, disposaran de trenta minuts per fer les explicacions i per informar sobre la situació laboral del col·lectiu. Posteriorment, serà el torn dels grups parlamentaris, que formaran dubtes i preguntes que puguin tindre, i després tindran quinze minuts per respondre a les preguntes que els grups els formulin. Per tant, sense més temps, doncs, quan vostès vulguin, poden començar.

Àngel Gómez-Quintero Mora (president de l'Associació per la Integració Laboral - Mossos d'Esquadra amb Discapacitats)

Bon dia a tots. Bona tarda. Gràcies, presidenta. Vull agrair a tots vostès la possibilitat de fer-los arribar la nostra problemàtica, que per a molts de vostès ja serà coneguda.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Primer de tot, posar de manifest, com veuran a la pantalla, no només podem parlar com a associació, sinó que també hem creat dos sindicats, el Sindicat de Mossos Discapacitats i també un sindicat de funcionaris i amb discapacitat. Motiu? Que no

s'apliquen correctament les polítiques sobre drets de les persones amb discapacitat. Ara, de moment, estem organitzant el Sindicat de Mossos de Discapacitat, que és, lògicament, per a tot el col·lectiu.

Voldria començar manifestant que aquesta entitat ja va comparèixer en aquesta comissió el 2008, 2015, 2017, 2019 i, ara, 2023. El 2020, vàrem estar a la ponència sobre el projecte de Llei d'Igualtat de tracte i no discriminació, i amb la meua modèstia opino que vaig manifestar el meu desacord, i això es demostra amb tot el que ha passat i està passant amb els Mossos amb incapacitat o discapacitat.

Com veuran vostès, el Departament d'Interior i la Direcció General de la Policia incompleixen aquesta norma en l'article 1 i en l'article 6.3, i et puc dir que no són les úniques.

En relació a la modificació del Decret de segona activitat, que va entrar en vigor el 24 de febrer del 23, va ser un dia negre. Com sabran, la segona activitat regulava dues figures, que era la segona activitat, amb funcions policials, i les places de tècnic de suport no policial, amb funcions no policials.

Nosaltres hem estat a totes les reunions de la COPSA per una sentència de mesures cautelars del TSJ, per tal motiu som actors directes.

La Direcció General va presentar una proposta de decret en la qual es feia tot de nou, però la part social..., i nosaltres vàrem dir que no, que no era acceptable, menys un sindicat. La reforma era inacceptable, va ser retirada per part de l'Administració.

En segon terme, es va presentar una modificació del decret que solament afectava als tècnics de suport, en la que van estar d'acord tots els sindicats menys un, nosaltres tampoc.

Fins al famós Consell de la Policia del 6 del 2 del 23, que no vàrem ser convidats malgrat tenir una sentència, en què els sindicats van dir «no és no», menys un, sent els mateixos que van dir que no a la primera proposta. En aquest cas no es va retirar per part del Departament.

A la interpel·lació a dues diputades, el conseller va fer unes manifestacions desafortunades amb relació als tècnics de suport no policial, quan tenen una incapacitat. La primera d'elles, resumidament, va dir que el tècnic de suport no

policial cobren el sou i la pensió. És a dir, el 155 per cent. També va dir que els treuen aquesta pensió perquè diuen que estan cobrant el cent per cent. Lamentablement, però, això no és cert.

L'INSS va manifestar per escrit que era compatible, que el salari no és una prestació, i la pensió és pel fet que no pots fer la teva feina habitual. També va dir: «Si ara no n'hi ha, doncs parlem-ne més». «Si ara no hi ha» es referia a l'acord. No es va parlar més, es va fer la modificació i es va publicar al DOGC.

Abans de la publicació, vàrem presentar cartes al president, a la consellera d'Igualtat i Feminisme i també al conseller de Drets Socials, denunciant la discriminació per raó de discapacitat i que atuessin la modificació del decret. Les respostes o no respostes, en definitiva, res de res. Pèrdua de temps.

La modificació està impugnada al TSJ, així com altres procediments, però, com a jurista, no hi confio molt en el resultat, ja que parlem del contenciós administratiu i els plets no són en igualtat de condicions, ja que ni uns ni els altres apliquen les lleis sobre discapacitat.

També va dir el conseller, perquè hi havia gent que diu que no ho veu bé a l'organització, també va dir que estan traient pensions i ho fan en virtut d'una sentència del Suprem. Vol dir que hi ha gent que no ho veu bé, que es cobri el sou i la prestació. Vull recordar que l'INSS va dir que era compatible en relació amb els tècnics de suport no policial i que no era d'aplicació la sentència del Suprem. Això els serveis jurídics del Ministeri.

Amb anterioritat a aquesta sentència també era compatible la segona activitat, ja que es considerava que ja no podies fer la teva professió habitual. Aquesta gent no veu bé que es cobrin les dues coses, haurien de preocupar-se del perquè, de quines són les teves patologies, i jo i altres companys els hi regalaríem. I que algun dia poden ser ells els que pateixin la situació.

Sembla que nosaltres no contribuïm al sistema, als ingressos de l'Estat i també els de la Generalitat. Si jo no tingués la pensió, com altres companys, a mi Hisenda em retornaria tres-cents euros. Al tenir la pensió i sumar-la, he de pagar 3.500 a l'any. És això contribuir o no contribuir?

Aquesta modificació ha portat companys tècnics de suport no policial amb patologies greus a ser destinats de Lleida a La Seu, de Lleida a Tortosa, a Barcelona, de Girona a Barcelona, de Tarragona a Barcelona, de Puigcerdà a Sabadell. Inclús amb persones amb adaptacions, en tenir incapacitat, se'ls ha perjudicat, personal que no es pot desplaçar ni conduir. Fins a l'extrem que a alguns se'ls ha dit: «Si vols apropar-te a casa, passa't a segona activitat».

En alguns serveis tenen una fixació contra els tècnics per cobrar el sou i les pensions de forma contínua. No tenim dret a carrera professional, no tenim dret a trasllat, no tenim dret a mobilitat, no tenim dret a un llistat de funcions que podem fer no policials. Total, que és molt complicat el tema. No saps on agafar-te.

L'impedir poder tenir un lloc de treball es diu discriminació, sempre amb els arguments que no hi ha llocs. Els voldria dir que tenim cinquanta-un funcionaris tècnics de suport no policial fora de les comissaries, cedits a altres serveis, unitats i departaments. I segueixen entrant també administratius amb funcions que abans realitzaven els Mossos.

Tenim el primer mosso, amb una incapacitat del 2004, que es va fer tot el procés de tècnic i es va denegar la seva incorporació. Els tribunals no van aplicar la Convenció de l'ONU sobre els Drets de les persones amb discapacitat. Es va presentar el cas al Comitè de l'ONU, i diu que ha sigut discriminat per raó de la seva discapacitat. Vàrem preguntar al Departament si aplicaria el dictamen, sense resposta. Ara estem als jutjats.

En relació a la modificació en vigor, hem de manifestar el més enèrgic rebuig i el mal que s'està produint. Hem retrocedit quinze anys endarrere.

La gent comença una altra vegada, per gent amb què he parlat des del mes de febrer, una altra vegada a amagar patologies. No demanen ni plaça adaptada, no demanen ni segona activitat perquè no volen que la casa se n'assabenti. Es reubiquen com poden. Altres companys es neguen a demanar la segona activitat perquè no volen funcions policials i en molts casos no poden quedar-se amb la pensió i portar el tema als tribunals. Altres passen al tribunal de segona activitat i és una vergonya, compostat per un metge de la direcció general, un de l'ICAM i el pèrit que nosaltres posem. Sabem que el metge de l'administració té informació de les

patologies que no tenen res a veure amb la incapacitat del funcionari i tampoc tenen autorització per poder-les tenir. L'únic que la pot facilitar és l'ICAM. Ens preguntem, clar, on està la protecció de dades?

Es tracta els funcionaris com si no tinguessis una incapacitat permanent total de l'INSS. Ni es grava el tribunal, ni les actes no diuen res de res del que diu el nostre pèrit, que, precisament, ens acompanya avui a la sala. I per evitar això, el que fa el nostre pèrit és entregar el seu informe pericial perquè formi part de l'expedient.

Molts dels funcionaris ni poden portar armilla, ni poden portar cinturó pel pes, ni poden estar de cara al públic, ni poden estar en una custòdia. Inclús han destinat a un company a una hora del seu domicili malgrat que té el grau de mobilitat, donat per la Generalitat, i això no es respecta tampoc.

Tenim companys que estan en situació pitjor que abans i han de fer altes i baixes laborals contínuament, caient en depressions importants.

Tots aquests perjudicis i patiments soferts contra persones amb discapacitat no té nom, o podria ser odi i discriminació a un col·lectiu. Després de patir intents de fa anys per evitar que es rebi el sou i les prestacions, l'única manera ha sigut, clarament, modificar el decret de segona activitat, i així poder facilitar a l'INSS que paralizzi el seu pagament per incompatibilitat. Aquest fet en dret penal tindria un nom.

L'altre dia a un company li comentava que això no té solució fins que no tinguem un conseller amb incapacitat o, millor, paraplàgic, perquè es faci càrrec de la situació que estem patint.

Lamento molt aquesta situació, els demanaria que pensin en consciència el que estem passant, i el que no és admissible és que el Comitè de l'ONU acusi la Generalitat de discriminació per raó de discapacitat i no passi res de res, i el Departament ni s'immuta.

Només ens queda una solució, demanar, i és lamentable que hagi de fer-ho, demanar el cessament del conseller i del seu equip de la Direcció General, per a veure si aconseguim alguna solució.

En aquest cas, moltes gràcies per escoltar-me. Espero de vostès que no permetin el que està passant, i quedo a la seva disposició per a tot allò que els pugui aclarir.

Gràcies.

Evaristo Camacho Pizarro (secretari de l'Associació per la Integració Laboral - Mossos d'Esquadra amb Discapacitats)

Moltes gràcies. Bon dia. Primer de tot, vull recordar, abans de tot, que, en breu, el 3 de desembre, serà el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat, declarat per l'Assemblea General de Nacions Unides.

Recordem que el 2008 va entrar en vigor la Convenció sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat a Espanya, passant a formar part del nostre ordenament jurídic, ho hauríem de recordar. Una convenció que parla de continuïtat en l'ocupació, manteniment de l'ocupació, reincorporació laboral, ajustaments raonables. Però la realitat és que l'Administració jubila persones per la seva discapacitat, aquesta és la realitat que tenim.

Jubilació a efectes administratius, diuen. No sabem què és això. Jubilació forçosa en cas de declaració d'incapacitat permanent. Això, al cap i a la fi, és expulsar a la gent, a persones amb discapacitat per raó de la seva discapacitat, discapacitats sobrevingudes al llarg de la seva vida laboral, amb conceptes que ni tan sols existeixen al seu règim de protecció social, com és el règim de la Seguretat Social.

Censurem les empreses privades. Recentment, va sortir una sentència que deia que les empreses catalanes reben una multa cada tres dies per raó de no contractar persones amb discapacitat, però no obrim cap expedient a la pròpia Administració en matèria de discapacitat i per incomplir la Convenció. Qui vigila el vigilant?

Vam ser, com a país, els primers a signar i ratificar aquesta Convenció, però som dels primers que passem del que estableix en matèria de dret al treball, com he dit. De fet, quan el que diu Nacions Unides interessa per temes polítics, llavors se li dona la raó i té molt de ressò.

El Ple aquí va aprovar, recentment, la Moció 237/14, sobre la defensa dels drets polítics dels catalans d'acord amb resolucions de Nacions Unides. Però quan Nacions Unides treu un dictamen que diu que Interior ha discriminat una persona amb discapacitat pel tema de la seva salut mental, llavors no interessa. Passem olímpicament de complir-ho i passem d'integrar aquesta persona, com està passant

ara mateix. Però bé, bé, celebrem el Dia Internacional de les Persones amb Discapacitat. El Departament d'Interior també, segurament, ho...

Fitxer 7

...celebrarà. Dirà..., bé, se'n recordarà de les persones amb discapacitat, posarà tuits, però de les de fora, no de les de dintre del Cos.

Mirin, recentment, es va celebrar l'acte institucional per als membres en actiu de la primera promoció de Mossos d'Esquadra, amb motiu del quarantè aniversari de la creació de la Policia de la Generalitat. Doncs resulta preocupant i qüestionable que en aquests actes s'hagin exclòs membres que han adquirit una discapacitat sobrevinguda, s'han exclòs membres jubilats i familiars de membres que han mort. Aquesta exclusió no només és injusta, sinó que s'ha omès els principis fonamentals d'inclusió, respecte i reconeixement. També danya la imatge i els valors d'un cos de policia.

Nosaltres, com a associació, tenim quinze anys d'existència. Som una organització que representem un col·lectiu de persones amb discapacitat. Mai en aquest dia internacional, mai, el Departament s'ha recordat de nosaltres i del que representem. Cap iniciativa o campanya, cap reconeixement. Per a la resta, sí.

Té més suport institucional el Club Esportiu de Mossos d'Esquadra o qualsevol entitat a les que es dediquen els calendaris solidaris que nosaltres. Però mirin el tracte que tenim, per exemple, com a organització, torno a repetir, representativa de persones amb discapacitat, exigim la participació en tot allò que ens afecta, quant al Departament d'Interior, com ara la Comissió Permanent de Segona Activitat, a la qual assistim, participem. Això ho estableix la llei, no m'ho invento jo, ho estableix la llei, no ens ho inventem nosaltres. Doncs no ens va quedar més remei que interposar una demanda al contenciós administratiu perquè ens deixessin participar-hi.

I si participem en aquesta comissió és perquè vam obtenir una sentència de mesura cautelar. No es confonguin, no volen que estem a la comissió. Estem perquè tenim una mesura cautelar. Aquesta és la realitat del tracte que rebem.

S'omplen la boca amb les polítiques d'igualtat, per exemple, amb les polítiques d'igualtat de gènere. Per exemple, 2022, Interior i representants del Consell de la Policia van signar un acord amb 158 mesures per assolir la igualtat efectiva entre dones i homes en el si de l'organització. Tot això és fantàstic, és genial, però, clar, és que, alhora, en aquells moments, mentre s'estava fent això, alhora, a la Comissió de segona activitat, mentre signava aquest acord, l'Administració estava interpretant en comissió que el model de gestió d'integració de persones amb discapacitat, amb una incapacitat permanent total, que representen doncs un ridícul dos per cent del Cos, doncs aquest model estava esgotat i era insostenible. Amb un dos per cent. En serio? No hi havia també 158 mesures per integrar aquestes persones? No hi havia també una major inversió de recursos i efectius per a la integració d'aquestes persones, igual que les polítiques d'igualtat de gènere?

Però d'on ve aquesta insostenibilitat i esgotament cap a la discapacitat? No és una qüestió d'ara, això ja ve de lluny. De fet, el Departament d'Interior sempre s'havia desfet de persones amb discapacitat. Jo en soc un exemple.

Abans de tenir un decret, si tenies una discapacitat, anaves al carrer. L'excusa és que hi havia la llei de Mossos, però no hi havia decret. Anaves al carrer. Bé, això els funcionaris de carrera, eh?, perquè els funcionaris en pràctiques... Vostès se'n recorden del cas Brito i Picatoste, 2001? Un company que en una actuació en pràctiques va quedar paraplègic? Molt bé, doncs aquest sí que..., per aquest motiu sí que es va modificar la llei de Mossos d'Esquadra, i a aquests senyors en pràctiques sí que se'ls aplicava la llei, als funcionaris de carrera no. Jo en soc un exemple. A mi em va dir que sí que li aplicaven als de pràctiques, però als mossos de carrera, no.

Seguim fent una mica d'història. Quan van decidir elaborar un decret, van integrar aquestes persones amb incapacitat permanent total a la segona activitat? No. No, van crear unes places específiques per a aquestes persones. Abans de crear el decret, mentre es negociava el decret, aquí es va aprovar una moció al Parlament que deia, escolti'm, integri aquestes persones. Perquè, clar, si vostès tenen un any o any i mig o el que triguin vostès en negociar un decret de segona activitat, mentrestant, aquestes persones estan esperant i desesperant a casa sense nòmina.

Escolti, integri-les. Doncs es van negar. Va haver-hi gent que va acudir als tribunals i els tribunals els van reconèixer danys morals –danys morals– a totes aquestes persones, perquè no les van voler integrar.

Quan van fer el decret, torno a repetir, no les van voler integrar tampoc. Van crear unes places específiques anomenades Tècnics de suport no policial. Aquestes places específiques, la raó que tenien, en si mateix, era restar la prestació de discapacitat del sou. No sé què faria la Generalitat si això ho fes una empresa privada. Restar la prestació del sou. Aquesta era la finalitat d'aquestes places. No estàvem en segona activitat.

Seguim. Sobre aquesta barbaritat de restar la prestació del sou, va intervenir els tribunals, que van parlar de discriminació, i al final es va acabar derogant del decret la part del decret que ho establí.

Seguim. Fem una mica històric. Nosaltres vam comparèixer aquí l'any 2015, de la mà del president del CERMI, senyor Luis Cayo. Arran d'això, es va arribar al consens d'engegar un projecte de llei de segona activitat. Algú d'aquí se'n recordarà. Doncs, bé, al final, la pressió del Departament d'Interior va ser tan forta en contra d'aquest projecte de llei, era un projecte de llei integrador, absolutament exemplar, que abarcava totes les incapacitats, totes les persones amb discapacitat. Doncs el van tirar enrere –el van tirar enrere. No ens van voler en segona activitat, no volien que estiguéssim en segona activitat i van presentar un projecte de llei alternatiu que era... (*L'oradorriu.*) Bé, destructiu total, eh? Abaixaven el sou de les persones amb discapacitat, ens posaven al carrer. Menys mal que va decaure perquè va acabar la legislatura.

Què van fer més? Van arribar a interposar recursos contra reglaments de segona activitat de policies locals d'ajuntaments, perquè hi havia reglaments de segona activitat d'ajuntaments que integraven incapacitats permanents totals, absolutes, grans invalideses, que eren absolutament innovadors, capdavaners. Doncs van interposar recursos.

Què deien? Miri, només de la multitud de coses que deien, els llegiré una frase literal que posaven en els recursos, que: «si aquestes persones amb discapacitat podien

passar a segona activitat, podien produir-se perjudicis intensos i qualificats de caràcter irreversible o irreparable». Literal.

Conclusió, per ja no dir més coses, perquè hi ha moltes més coses a dir. L'Administració sempre, el Departament d'Interior sempre ens ha negat el poder estar en segona activitat, amb una incapacitat permanent total, sempre. De cap de les maneres. Però què va passar llavors i què va provocar aquest canvi perquè volguessin modificar el decret de segona activitat i sí que volien integrar-les, al final, la segona activitat. Què va passar? Doncs va passar que l'any 2017 va sortir una sentència del Suprem que deia que les prestacions d'incapacitat permanent total eren incompatibles amb la segona activitat.

Què va fer llavors el Departament? Bé, doncs per començar, va posar-se del costat de l'INSS i els tribunals dient que els tècnics de suport no policial estaven en segona activitat, i així facilitar que es congelessin les prestacions d'aquestes persones. No se'n van sortir. Però no se'n van sortir, bàsicament, perquè la mentida, sempre havien negat aquesta possibilitat de poder estar en segona activitat, però ara interessava dir que sí. Els tribunals van dir que aquestes persones amb discapacitat no estaven en segona activitat i que la prestació era compatible.

Llavors dic, bé, doncs canviem la tàctica, no? Què podem fer? Mira, deixem només l'opció de passar a segona activitat i així, bé, no tindran més opció i, llavors, l'INSS, doncs, bé, podrà actuar. Per fer-ho calia modificar el decret. Com podien justificar aquesta modificació? Com podem vendre el producte? Doncs creant una alarma, una sèrie de dades tergiversades amb les quals interpretar que el model de gestió, com deia abans, d'integració d'aquestes persones, estava esgotat i era insostenible.

Què deien? Doncs bé, que hi ha hagut un increment exponencial i que aquest increment exponencial d'aquestes persones amb discapacitat ha estat degut a un efecte crida, com si les incapacitats permanents les regalessin, jo crec que tot el contrari. Que per crear un lloc a aquestes persones s'ha de suprimir una plaça de mosso, lesionem el Cos, i això lesiona el Cos. És a dir, les persones amb discapacitat les anem el Cos. Que, emparant-se en el tema de la justificació d'ajustaments raonables... Home, que el que no poden fer és donar un lloc sense feina ni res per fer. Jo crec que no saben ni que són ajustaments raonables, sincerament. Que els

administratius de les comissaries surten més econòmics. O sigui, sortim molt cars. Que, clar, que no és qüestió d'enviar aquestes persones a treballar a altres departaments perquè, clar, qui està pagant el sou, clar, i als altres departaments els sortim..., els surt gratis. Jo em quedo «patidífus».

Jo pensava que els pressupostos de la Generalitat eren únics per a tothom, no? Penso jo, crec. No són compartimentats, però bé.

I que el que havien de fer aquestes persones, van arribar a dir, doncs, escoltin, si aquestes persones volen mobilitat, volen els mateixos drets i altres qüestions i no volen tenir cap problema de places, que renunciïn a la incapacitat permanent i, llavors, no tindran cap problema.

A partir d'aquí, van aconseguir, ja no els explicaré la història de com ho van aconseguir, al final, sindicats en contra, etcètera, aprovar la modificació del decret. S'eliminen aquestes places per a persones amb discapacitat. Automàticament, es creen 3.400 places de segona activitat. Ara tothom passarà, a grosso modo, en aquestes places. Ara resulta que, després de tants anys, després de negar-ho per activa i per passiva, doncs no hi haurà cap problema que aquestes persones passin a la segona activitat, després de tot el que he explicat. Cap problema. Són les mateixes persones, la mateixa discapacitat, la mateixa incapacitat permanent, però res, per art de màgia, ara hi ha 3.400 places a les que poden passar. Abans era insostenible. Abans també podíem passar a places no policials, però ara ja no. Ara el tema de funcions, ajustaments raonables, com adaptem el treball a aquesta persona, la seva patologia, bé, doncs això ja tal. No, no passa res. Tots al mateix sac, tots segona activitat i la resta és secundari. Senzillament, el que es vol evitar és que aquestes persones tinguin una prestació.

I vostès diran, bé, què ens està explicant aquest home aquí ara? Bé, és que no ho dic jo, això ho va dir aquí, a la comissió, el conseller d'Interior, sense cap mena de pudor. I la guinda del pastís és que va dir que hi ha gent a l'organització que diu que no ho veu bé, no veu bé que hi hagi gent que tingui una prestació i treballi i la compatibilitzi.

I aquest és el gran suport i la gran solidaritat del Cos de Mossos d'Esquadra o una part del cos amb les seves persones amb discapacitat. Unes persones que

representen un ridícul dos per cent del Cos, és a dir, el noranta-vuit per cent no ho té.

El conseller no va parlar aquí ni d'integració laboral, ni d'igualtat, ni de discriminació positiva, del cost econòmic que tenen associat a aquestes persones per la seva discapacitat, que no tindran carrera professional, ja no podran ascendir. Què els hi compensa això? Res d'això va parlar. Va parlar, «cobrant el cent cinquanta-cinc per cent». Darrere el producte que volen vendre, sobre la modificació del decret de segona activitat, que segurament el defensaran, dirà: «És un projecte fantàstic», doncs el que hi ha és el que reconeix el mateix conseller, facilitar que aquestes persones no tinguin una prestació per discapacitat. Una finalitat molt honorable.

Jo, com a conclusió, dir, de veritat, que intento entendre els motius de l'Administració, ho intento copsar de veritat. Fer-ho poc atractiu, desincentivar per tal que no s'acumuli massa gent al Cos en aquesta situació, mantenir el màxim de gent operativa. Però, clar, és que el que hem de pensar és que les discapacitats les tindran igual. És a dir, estiguin en una situació o altra, tinguin reconeguda una prestació o no, és llei de vida. No som màquines, som humans, som persones. No sortim fabricats, perfectes i en sèrie d'una fàbrica de muntatge.

En alguna comissió, comissió de segona activitat, s'ha relacionat aquestes qüestions que s'acumulin massa gent amb què això pot suposar un desprestigi pel Cos. Això ens ho han dit a la cara. Fins i tot podem ser un desprestigi pel Cos, i és més important, potser, la imatge. Crec que és intolerable, no?

Darrere la cortina el que veig és doncs com una espècie d'obsessió sobre que és molt fàcil que et reconeixin una incapacitat permanent. Res més lluny de la realitat. I que, llavors, el fet de tenir associada una prestació doncs atraurà una allau de gent, com si tots els sol·licitants fossin una mena, doncs no ho sé, d'oportunistes, no?, de caradures. Com si tenir una discapacitat doncs fos un xollo, no? Els ho ben asseguro que no ho és. Els ho ben asseguro.

Hi ha d'haver un filtre exhaustiu en el reconeixement de les incapacitats permanents? Sí, ja n'hi ha, ja hi ha un filtre exhaustiu. És prou complicat que es reconeixin i, a més a més, sempre, sempre són revisables, sempre, no són de per vida. La possibilitat de frau és molt reduïda –molt reduïda.

El que no es pot fer és acabar en una espècie de persecució, com si tots fóssim aquí uns jetas que estem enganyant al sistema, tots al mateix sac. Justos per pecadors.

Difondre la idea que les persones amb discapacitat són una càrrega pel Cos, que són perjudicials, que surten molt cars, és una estratègia cruel i manipuladora. És una vergonya. Sense carrera professional, sense cap mobilitat, desprestigiats, és un absolut deshonor ser una persona amb discapacitat en aquest Cos.

Fitxer 8

Vagin amb compte amb quins valors estem donant suport en aquest Cos, amb quin esperit estem transmetent. No oblidem que estem parlant de persones amb discapacitat. És un tema molt seriós que té a veure amb un discurs d'odi cap als avantatges que puguin tenir aquestes persones pel fet de la seva discapacitat.

Desprestigiar les persones amb discapacitat ataca la seva reputació. És un discurs que afavoreix la generació d'un ambient laboral tòxic contra elles. I en comptes de fer una política de recursos humans amable amb aquestes persones, sembla que es busca penalitzar tenir una discapacitat en aquest Cos, com si fossin funcionaris de segona categoria.

És molt trist que aquesta manera d'actuar sigui permesa per una entitat com la Generalitat de Catalunya, que hauria de donar exemple a la societat i que hauria de ser garant dels drets d'aquestes persones.

Per acabar. No podem acceptar, que quedi clar, ni ara ni mai, cap perjudici per a aquestes persones amb discapacitat, que representen, torno a repetir, un ridícul dos per cent de la plantilla, no podem, i per això els demanem avui aquí tot el suport que ens puguin donar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies al senyor Gómez-Quintero i Camacho per les seves explicacions. Ara és el torn dels grups parlamentaris. Atès que és una petició que en el seu moment

va presentar el Grup de Junts per Catalunya, per defensar la seva posició té la paraula el diputat Pere Albó.

Pere Albó Marlés

Sí, moltes gràcies, presidenta. I moltes gràcies als compareixents.

Efectivament, el nostre grup va sol·licitar la seva compareixença perquè ens semblava que era imprescindible que vostès tinguessin aquest espai per reivindicar tot el que han vingut a dir aquí.

La veritat és que a mi... Per suposat, no entraré en qüestions que vagin més a les qüestions tècniques, eh?, perquè corro perill de, en aquest sentit, de no arribar-hi, eh? Una. I dos, també, perquè potser correm el perill, sent com som nosaltres, polítics, de minimitzar quelcom que em fa l'efecte que ha de quedar en el que és el debat de principis i el debat de valors. I vostè ha acabat la seva intervenció molt encertadament, justament, en aquest sentit, no?

Qualsevol que s'interessi per la història de com han nascut els elementals i més, diguéssim, els més primers, no?, o els primers drets socials, doncs es troba amb el suport, sovint mutualitzat, doncs de fenòmens com a discapacitat, i més en el món del treball, eh? I a partir d'aquí es desenvolupa, si es vol, la política social fins allà on es vulgui, no?

Evidentment, que haguem perdut, segurament, després de la seva intervenció, d'alguna manera, que haguem perdut de vista això ens fa ser molt pessimistes de cap a on va i de quines derives està tenint, d'alguna manera, bé, estem tenint tots com a com a polítics, eh?, i aquí ens posem tots al sac, eh?, jo crec que aquí hauríem d'evitar partidismes, eh?

Jo, senzillament, si nosaltres hem demanat la seva compareixença és per fer aquest tipus de reflexió i per fer aquesta crida. A nosaltres ens sembla que, efectivament, tal com ha dit vostè al final, hem de recalcar aquests valors.

Primer de tot, ens sembla que existeix una deriva cap a gestions que, segurament, i producte de la gran influència que hi ha de grans, bé, de prestigioses, si es vol, escoles de negoci, eh?, acaben empeltant quelcom que no pot ser negoci. Jo crec que aquí hi ha molt d'això, de com s'està gestionant des d'allò públic, a través de les

teoritzacions que venen de llocs que potser doncs no correspondria. I està clar, perquè es va passant el temps, que nosaltres volem remarcar això, valors fonamentals.

Primer, que el treball –el treball–, evidentment, és una font d'ingressos, però no només és una font d'ingressos, eh? A nosaltres ens fa l'efecte que, en aquest sentit, ho hem de reivindicar molt més. El treball és dignitat, el treball és o ha de ser o hauríem de tots tenir molt clar què, bé, que és quelcom imprescindible perquè es desenvolupi una persona, eh?

I en aquest sentit, efectivament, que existeixin polítiques que serveixin, doncs, perquè davant d'una discapacitat existeixi aquest encaix perquè es té en compte això, és, com deia abans, eh?, aprofundir en aquests valors, i el de més és quelcom que em vull estalviar de dir perquè cauria, segurament, o algú em podria acusar de demagog, però crec que tots coincidirem a on ens porta, eh?, no pensar així, eh? I nosaltres això ho volem reivindicar com a frontispici de tot, eh?

I per suposat, després, doncs, exigir, exigir que, efectivament, eh?, que en la gestió d'això es sigui curós amb les persones que estan en aquesta situació, no? Ha explicat vostè casos de gent de Lleida que ha d'anar a La Seu, de Puigcerdà que ha d'anar a Sabadell, també, eh?, però, sobretot, aquest primer aspecte que els deia.

Veig que se m'està acabant el temps, i també una altra reflexió. Segurament, molts dels que estan aquí, diputats, tenen una excedència de la seva feina. Bé, això és política, ningú la discutirà, ningú la discuteix. Han agafat una excedència a la seva feina i han vingut a fer de diputats. I quan acabin de fer de diputats, se'n tornaran a la seva feina i els garanteixen sou i lloc de treball.

Aquestes polítiques de situacions administratives en els règims laborals, administratius i especials, fonamentalment, són, com deia –i acabo–, de valors i de principis polítics. De la mateixa manera que la nostra sensibilitat democràtica ens porta a què això que acabo de dir doncs sigui absolutament correcte i tots ho entenguem, aquests principis dels que deia abans fonamentals, que jo crec que són els primers que van engegar polítiques socials –vaig acabant, presidenta–, ens haurien de portar, igualment, a què les seves reivindicacions siguin ateses,

escoltades i, llavors, amb tots els matisos, però realment lamentem moltíssim doncs que, sovint, es trobin en aquestes dificultats.

I en qualsevol cas, acabo dient que tenen tot el nostre recolzament allà on puguem ser útils en la seva tasca.

Moltes gràcies per la seva compareixença.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat Albó. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialista Units per Avançar. Té la paraula el diputat Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, al senyor Gómez-Quintero i senyor Evaristo Camacho, gràcies per la compareixença que havia demanat el Grup Parlamentari de Junts.

Certament, aquest és un tema mal resolt, és evident, es desprèn de les seves paraules. Jo el recordo el 2015, em veig reflectit al seu web, amb desencontres, amb desencontres amb vostès, per un tema que, si un analitza tot el que ha passat des de, fins i tot molt abans del 2015, fins a l'actualitat, en el fons, en el fons, s'ha anat resolent o no resolent, perquè una solució és evident que no hi és i, si hi fos vostès no estarien aquí, a base de contenciosos. Només s'ha avançat, dissortadament, a base de contenciosos amb l'Administració, amb governs de tot signe polític, jo ja m'he posat per davant, eh? Vull dir, no, no vinc aquí a donar lliçons a ningú. I això és el que d'alguna manera preocupa. I també, deixin-m'ho dir així, també denota la complexitat i la profunditat del problema.

Certament, hi ha un tema de valors, com apuntava ara el diputat de Junts, de quin és el concepte que tenim de servidor públic, de quin és el respecte que tenim cap al servidor públic, més quan doncs ha tingut la dissort d'una discapacitat.

Però més enllà d'això, i aquí vull ser molt franc, jo no vull pressuposar a cap responsable polític de cap color polític que afrontin aquest tema amb voluntat ni d'odi, vostès no han dit això, ni de gratuïta discriminació. Pressuposo a tots els servidors públics un intent de resoldre-ho, en el qual no ha reeixit ningú, en el qual ningú ha reeixit fins a dia d'avui, no?

Per tant, des d'aquesta perspectiva, el que podem plantejar nosaltres com a Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, escoltin, no ens trobaran utilitzant un tema que és desafortunat per anar en contra del Govern, sinó que ens oferim a vostès per mediar, per dialogar, per mirar de veure com som capaços de sortir d'aquest atzucac, que fa anys que hi som. Fa més d'una dècada que estem..., o dues, vull dir, en aquest atzucac, fins a l'extrem, jo no coneixia el fet que vostès han impulsat la creació de dos sindicats perquè també, d'alguna manera, això denota que en els sindicats, i ara no vull posar-los la responsabilitat, però tampoc s'hi troben del tot o correctament representats o no s'entenen, sinó no haguessin hagut de crear un sindicat. La qual cosa encara subratlla més, una mica, la profunditat, la complexitat del tema.

Nosaltres voldríem deixar constància i fer alguna pregunta molt puntual sobre algunes coses que han dit. D'aquest oferiment, de dir, escolti, nosaltres, més que agafar aquest tema i dir: «Oh, què dolent que és el Govern», no s'ha resolt, mirem a veure de quina manera en som capaços.

Una primera pregunta concreta és, aquest contenciós que encara està viu respecte al decret que està vigent, diguéssim, que no va ser suspès, entenc, que no va ser suspès, sinó que està vigent, quina previsió temporal, si és que això es pot saber, tenen de resolució del mateix? Si és una cosa molt imminent o preveuen que això encara, doncs, va una mica més per llarg.

Respecte a la fundació dels sindicats, si ens poguessin il·lustrar una mica més en quin moment neixen i quanta gent més o menys, diguéssim, estan representant i quina és la seva expectativa com a sindicats, què els aportarà en la seva lluita en defensa dels drets del col·lectiu al que representen doncs tenir una expressió sindical, perquè fins ara era «associació» per la integració laboral. Quin és el canvi qualitatiu que vostès, diguéssim, esperen d'això?

I l'altra cosa jo crec que ha quedat molt ben formulada per vostès. Han vingut aquí amb un punt de desesperança i, permeti'm l'expressió, i d'emprenyament, de dir, escolti, és que fa massa temps que estem batallant per aquesta qüestió i no hi ha manera, ni amb un color ni amb l'altre ni amb el de més enllà, topem amb això amb l'administració, en general, i amb les diferents conselleries i amb les diferents

direccions i amb els diferents departaments. Exactament, com creuen que nosaltres podem empènyer alguna solució en aquest sentit, vista la complexitat del tema, que és que és evident que hi és, no?

I reiterar l'agraïment per aquesta compareixença, que jo crec que ha estat honesta i que tenia aquest punt de desencontre absolut amb l'Administració per raons que, dites en abstracte –per raons que dites en abstracte– tothom diria: «Oh, quina barbaritat». Per tant, volem intuir que hi ha alguna cosa més de fenomen de complexitat en la gestió del problema, que va molt més enllà de... Nosaltres en cap cas faríem nostre o pressuposaríem que hi ha una deliberada mala fe per cap gestor polític a l'hora de no resoldre o de no resoldre prou bé el problema que tenen vostès, no?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Muchas gracias, presidenta. Muchas gracias a ambos comparecientes por estas explicaciones y por también darnos luz sobre una realidad, hombre, que es sangrante, ¿no? #(12.52).

Pensamos que este decreto, el 27/23, de 21 de febrero, que modifica el decreto de segunda actividad, hombre, parece, y lo apuntan todos los sindicatos, que vulnera derechos sociales de unos agentes de Mossos d'Esquadra especialmente vulnerables, ¿no? Es decir, unas personas que, por enfermedad, por lesión en acto de servicio o por otras circunstancias, tienen una incapacidad permanente total. Es decir, que respecto a estas personas, entendemos que, bueno, pues que la ley debería tener una especial consideración. Porque por lo que yo he entendido hasta ahora, sí se les permitía volver como técnicos de apoyo no policial, conservando el cincuenta y cinco por ciento de la pensión. Y ahora, a raíz de este decreto, parece ser que o se les obliga a volver a ser policías sin dicha prestación o les obligan a abandonar el cuerpo, ¿no? Entonces, bueno...

Yo quería preguntarles en esta cuestión si ustedes han hecho alguna propuesta al Departament. Es decir, ¿cuál es el planteamiento de su asociación? Si es volver a la situación anterior al decreto o han planteado alguna mejora, incluso, de la situación anterior a esta modificación legislativa, que parece que, realmente, pues, en fin, afecta sensiblemente, como digo, a derechos sociales de este colectivo de Mossos d'Esquadra.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara seria el torn de la CUP, però ha excusat la seva assistència, ha hagut de marxar el diputat. Per tant, el següent torn és del Grup d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Núria Lozano.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies als senyors Gómez i Camacho per compartir amb nosaltres aquestes problemàtiques i inquietuds, així també com per la tasca que fan en defensa dels interessos de persones especialment vulnerables, com són tant les seves companyes de Cos com altres funcionàries que passen per aquesta situació i que no semblen haver obtingut cap resposta satisfactòria, de moment.

Del que ens traslladen és clar el seu malestar i també la necessitat d'obtenir respostes concretes a problemàtiques molt determinades, que són, a més a més, d'una...

Fitxer 9

...gran complexitat tècnica.

És cert que la normativa en matèria de Seguretat Social és clara, parla de què la incapacitat permanent total implica la necessària adaptació del lloc de treball, no necessàriament amb una segona activitat, que, de vegades, pot ser limitativa també per a aquestes persones, segons la dificultat concreta que tinguin, la seva limitació de capacitat, però, en qualsevol cas, sí que hi ha una obligació de reubicació en unes funcions adequades. I, a més a més, per les característiques de l'empleadora

de què es tracta, doncs té una diversitat de llocs de treball, també d'ubicacions geogràfiques, que permet que, a més a més, hi hagi una proximitat física al seu domicili i que, per tant, no es donin circumstàncies com alguna de les que vostès descrivien abans, no? De, fins i tot, distàncies importants.

També cal no perdre de vista l'obligatorietat de compliment de la quota de reserva de la LISMI, que és obligatòria per a totes les empreses. I per tant, en el cas del Cos de Mossos d'Esquadra, doncs també existeix aquesta obligació.

Algun aclariment. Quan parlem de limitacions de capacitat, parlem de limitacions exclusivament vinculades a accidents de treball o malalties professionals, o també relacionades amb processos de tipus comú, amb malalties comunes o amb accidents de tipus comú que puguin acabar impactant també al desenvolupament de la feina.

I un segon aclariment, relacionat també amb la protecció en casos d'incapacitat total absoluta, no només de la permanent, que en aquestes persones que es troben en aquestes situacions. Es reproduïx exactament la mateixa situació entre la total i l'absoluta, on hi ha matisos d'algun tipus? I si les alternatives que els hi plantegen són les mateixes o, en canvi, n'hi ha alguna diferència pel que fa a les solucions que els puguin plantejar o, simplement, els plantegen extinció de la relació laboral. Si hi ha també algun element de caràcter indemnitzatori.

I més enllà d'això, doncs, simplement, transmetre'ls el compromís del nostre grup amb la recerca d'una solució útil que permeti desencallar la situació i que, per tant, vostès trobin empara i protecció respecte a la seva situació de salut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Gràcies al senyor Gómez-Quintero i al senyor Camacho per la seva compareixença a la comissió i també saludar tots els companys d'AILMED que són presents aquí a la comissió.

Bé, un cop més assistim a discursos, a parer meu, una mica clínics, una mica de doctor Jekyll i Mister Hyde, no? Sentint el diputat Albó fa una estona, doncs sembla que no hagin estat al Govern fins fa quatre dies i no tinguin una hemeroteca del que ha passat amb aquest col·lectiu al llarg del temps, a les darreres legislatures.

I concretament, doncs recordo perfectament fa dues legislatures, a l'onzena legislatura, que el Grup Parlamentari de Ciutadans va impulsar una proposició de llei, concretament Proposició de llei de regulació de la segona activitat d'aplicació al Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, al de Mossos d'Esquadra i al de les policies locals. Aquesta proposició de llei va tenir una esmena a la totalitat de Junts pel Sí, és a dir, de les dos primeres files d'aquesta bancada de la dreta, la del Grup d'Esquerra i la el Grup, d'aleshores, no sé què era, no sé si era Convergència, ja no sé el que era perquè ja he perdut una mica la memòria. Però, en tot cas, vam presentar una esmena a la totalitat, que es va debatre en Ple del Parlament el dia 26 de juliol de 2017 i la proposició de llei va passar a millor vida.

I a la següent legislatura, la dotzena legislatura, un cop més, el Grup Parlamentari de Ciutadans va tornar a presentar aquesta proposició de llei que va tornar a tenir esmena a la totalitat, en aquest cas ja no de Junts pel Sí, sinó d'Esquerra Republicana de Catalunya i de Junts per Catalunya. El que avui els porta aquí perquè compareguin davant d'aquesta comissió per demanar solucions a una problemàtica molt concreta que, a hores d'ara, només té... Bé, aquesta proposició de llei que es va presentar la passada legislatura, va tenir aquesta esmena a la totalitat, però no es va arribar ni a debatre, eh? Senzillament, doncs va quedar..., va decaure, va decaure amb la legislatura, eh?, i aquí paz y después gloria, eh?

O sigui, és així una mica el plantejament que es viu des d'aquests grups concrets i des del mateix Departament d'Interior i des de la mateixa Generalitat respecte a aquest col·lectiu.

El senyor Espadaler ens ha dit que no creu que hi hagi mala fe. Jo no sé si hi ha mala fe, no ho sé, però que ho sembla una mica, potser sí, eh? És a dir, quan, fins i tot, hi ha sentències que obliguen a què el seu col·lectiu estigui present a la comissió permanent de la segona activitat i que s'hagi aconseguit, precisament, per una cautelar, eh?, una mesura cautelar aquesta presència, i es posin totes les traves per

tenir veu en aquest àmbit a aquest col·lectiu, doncs si no és mala fe, s'hi assembla una miqueta, eh? Aquesta és una realitat.

Avui dia encara, a hores d'ara, només els queda el recurs del contenciós. El recurs del contenciós, tots els que amb condició de funcionari s'hagin barallat amb l'administració pública corresponent saben, precisament, que el contenciós és la via ideal per l'administració pública perquè gairebé mai perd. De vegades sí, però gairebé mai perd. Però sí que és una bona via per gastar energies i gastar diners i gastar temps i desmoralitzar al qui té una demanda a fer a l'Administració. Per tant, a hores d'ara només els queda, encara, a hores d'ara només els queda el contenciós.

Però des del Grup Parlamentari de Ciutadans seguim pensant que l'opció d'obrir la llei, d'una proposició de llei, està activa, que és possible, que si realment hi ha voluntat de posar fil a l'agulla i de resoldre aquestes qüestions, no s'han de fer per la porta del darrere, sinó que s'han de fer de cara al col·lectiu i per la porta del davant.

I en aquest sentit els vull recordar que el Grup Parlamentari de Ciutadans segueix disposat a donar-los suport en tot el que calgui perquè d'una vegada per totes, no via mocions, perquè sabem com acaben les mocions en aquest Parlament. Vostès mateixos han fet referència a una moció aprovada la darrera legislatura que ha quedat en no res, perquè en no res queden moltes de les mocions que, malauradament, s'aproven en aquest Parlament, perquè el Govern va per una via i considera que aquest Parlament no és més que un braç, una extensió del propi Govern i per això el fan servir habitualment.

Però aquest Parlament té la capacitat d'impuls legislatiu i, per tant, des del Grup Parlamentari de Ciutadans seguim oberts a aquest impuls legislatiu i també obrim la mà a la resta de grups perquè posin fil a l'agulla d'una vegada per totes i es vegi aquesta qüestió on s'ha de veure, que és en plenari i amb motiu d'una proposició de llei, i després en ponència dins d'una comissió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per finalitzar el torn dels grups parlamentaris és el torn del Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula del diputat Josep Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, presidenta. Primer, volem aprofitar per saludar tots els companys i companyes que les acompanyen d'AILMED. Agrair-los la seva intervenció.

Començo amb una reflexió primer, que és que la integració laboral de persones amb discapacitat és un dels grans deutes de la nostra societat. Vostès plantegen un exemple d'un problema que és molt més extens, a nivell general, en el món laboral. Al final, acabem delegant l'espai de les persones amb discapacitat als Centres Especials de Treball per justificar que fem alguna cosa i, al final, evitem la integració real de les persones amb discapacitat en l'empresa privada, fins i tot també en l'Administració.

I aquests problemes afecten a tots els nivells de l'Administració i també, evidentment, al Cos de Mossos d'Esquadra, com vostès ho han plantejat.

I no podem fer una altra cosa que, primer, reconèixer el patiment que han tingut. Demanar-li disculpes com a membre del Parlament, demanar disculpes com a membre d'Esquerra Republicana, perquè tampoc des del legislatiu i la nostra capacitat d'acció política els hem sabut donar la resposta que vostès mereixen.

I ens han explicat un circuit on han sigut maltractats durant una trajectòria històrica, que es remunta, com a mínim, des del conseller Saura cap endavant, inclòs tots els consellers que n'hi ha hagut.

Per tant, és una responsabilitat compartida pel vuitanta per cent d'aquesta comissió, inclosos nosaltres també.

I per tant, el segon que li torno a demanar disculpes és per aquesta victimització... La primera és per no saber ajudar-los. La segona és per aquesta victimització institucional que han patit vostès. I vostès no només han patit un accident, sinó, a més, una negació dels seus drets i de la seva situació i un mareig continu per part de l'Administració.

I crec, i seré molt breu, que si la solució és que hi hagi un conseller que tingui sensibilitat, aquest la té, tant per motius personals per com motius humans i motius polítics, és un conseller que el tema de les persones amb discapacitat hi té molta

sensibilitat. I crec que nosaltres, com a grup, ens oferim a intentar facilitar a obrir una finestra d'oportunitat per començar a trobar solucions.

I res més. No tinc res més a comentar.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del senyor Gómez-Quintero i el senyor Camacho per poder donar resposta als dubtes i preguntes que els diferents diputats i diputades els han formulat. Quan vostès vulguin, poden començar.

Àngel Gómez-Quintero Mora

A veure, intentaré contestar un per un, perquè és molta matèria.

Respecte a Junts, el dret del treball és bàsic —és bàsic—, els valors és bàsic, però la normativa ja la tenim. El que falta és aplicar-la, d'acord?

Jo, a vegades, que he tingut alguna conferència a l'ONCE i amb altra gent, jo sempre els dic que està molt bé facilitar la universitat a la gent amb discapacitat, inclús intel·lectual. Jo tinc una filla que ara ha fet un curs a la Blanquerna i té una discapacitat intel·lectual. Està molt bé facilitar, diguem, la mobilitat, però si jo tinc estudis, tinc mobilitat, però ningú em dona feina, em quedaré a casa. Aquí està el problema, que el treball és molt important i és l'autoestima, que són els valors. Vull dir, tenim la normativa i no s'està aplicant. Això és el greu, d'acord?

El règim laboral. Bé, sigui règim laboral de funcionari, sigui règim laboral de l'Estatut dels Treballadors. L'Estatut dels Treballadors encara permet acomiadar una persona amb discapacitat. Dius, home, no està adequat a la Convenció de l'ONU.

L'EVE no està adequada la Convenció de l'ONU. Vull dir, sí que està adequat algun aspecte, com, per exemple, el tema de l'article 12, quant als tutors, que ja no existeix, sinó són els assessors de persones amb discapacitat, però s'ha adaptat molt poc a poc i molt malament.

I hi ha vegades que, bé, no..., no volia venir al cas, però, bé, ara tenim un company que ja fa quinze dies que es va suïcidat, d'acord? Amb molts problemes de salut i estàvem ja tramitant-li l'absoluta, perquè volia marxar del Cos, eh? Vull dir, no hem

d'arribar a aquests extrems. I l'associació, l'associació, que es va crear el 2007, que portem plantejant des del 2005, jo, concretament, l'associació, ja ha patit tres suïcidis. No ve a cuento les causes, però vull dir que sabem el patiment de la gent quin és. I a vegades jo intento a vegades calmar els ànims, eh?, perquè és molt complicat.

Quant al senyor Espadaler. Les preguntes que ens feia és... Aquí nosaltres, al tema del contenciós, tenim dues demandes posades. Una, per drets fonamentals al TSJ i, un altre, per procediment ordinari.

La de drets fonamentals em sembla que està en període de conclusions. Vull dir, que jo crec que a primers d'any hi haurà sentència. La que és ordinària pot trigar tres, quatre anys. D'acord?

Clar, és el que els hi deia abans, no hi confio tampoc. No hi confio. La secció quarta, que és la que porta... Perquè ara això ha canviat també, una cosa que a mi no m'agrada gens. Que ara cada secció porta les seves demandes de drets fonamentals. No és com abans, que hi havia una secció que tocava tots els drets fonamentals. Lògicament, eren molts experts en drets fonamentals. Ara qualsevol secció ha de portar els seus. Hi ha hagut un canvi de magistrats de tota la secció quarta i, bé, a qual pitjor, d'acord?

Llavors, és la nostra manca de confiança amb la justícia. Per moltes coses, d'acord? Vull dir, com pot ser que una sentència em negui a aplicar la Convenció de l'ONU? Normativa publicada al BOE i en vigor a Espanya i a Catalunya. No la volen aplicar, l'apliquen pocs. Què he de fer? Posar una querella contra el jutge per desconeixement de la norma? Perquè ell està obligat a aplicar-la. No, la jurisprudència, aquí a Espanya és diferent, aquí s'ha d'aplicar la llei. I les lleis les tenim, el que passa que no s'apliquen, començant per l'administració, eh?

Quant al fet de crear els sindicats. El senyor Espadaler va dir molt bé, nosaltres no ens hem sentit representats mai pels sindicats que tenim. Mai. Des del 2005 ens van deixar sols. Hem anat evolucionant.

Jo no era partidari de muntar un sindicat, però els companys de...

Fitxer 10

... l'associació van insistir. Motiu? Fàcil, els ho diré fàcil, tenim més accés, la premsa fa més cas als sindicats i no a les associacions. En un mes he pot aconseguir quasi quasi, ja ho tenim a punt, una pòlissa de defensa jurídica, com a sindicat, com a associació era impossible. Vull dir, hem hagut de fer això per tenir més avantatges.

I si les eleccions són el novembre de l'any que ve, doncs intentarem guanyar-les. Vull dir, què oferim? Nosaltres, el mateix que ha fet l'associació és el que farem ara, és l'assistència ràpida a l'afiliat, i molts d'aquí que em coneixen ho saben.

El tema de parlar amb l'afiliat i parlar de les patologies i parlar de les seves vulneracions és exclusiu meu, només per protecció de dades. Jo puc saber moltes coses de tothom, però, com a president de l'associació i, a més a més, com a jurista, tinc el dret i l'obligació de guardar secret. Si no se'm autoritza a dir els noms, de vegades se'm autoritza, però a vegades no.

Desesperança? Sí. Desesperança... El motiu de la desesperança només és un, és que tinc la normativa i no se m'està aplicant. És molt fàcil, eh? Apliquin la llei. No demanem res més. Res més.

La famosa sentència, que parlàvem el company i jo, del Tribunal Suprem, del 2017, és una sentència de vergonya. No se quina por hi ha en criticar el Tribunal Suprem. Vull dir, és una sentència que compara un discapacitat amb segona activitat amb un amb una persona amb segona activitat per jubilació. Escolti'm, el jubilat no té una discapacitat. A més a més, una sentència que aplica la normativa del 94 i aprofita per criticar la nova normativa, dient coses que no són correctes, gens correctes.

Quant al senyor de VOX, que és que no li he entès ben bé la pregunta. La nostra proposta està molt clara. És el que he dit ara fa un moment. Seiem en una taula, anem a discutir. Però ara li diré el següent, tenim el marc normatiu. Pensi que el decret, el decret actual, el decret actual que parla de la Convenció de l'ONU, de la Directiva 2078, del Decret legislatiu 1/2013, de la Llei 1920 de Catalunya, i faltaria posar aquí la Llei estatal sobre discriminació i la Llei 26/11, que diu que s'ha d'adaptar la normativa a la Convenció de l'ONU, això ho vam posar perquè jo vaig insistir que és posés. Però una cosa és posar-ho en el preàmbul i l'altra cosa és aplicar-ho. D'acord?

Exemple molt clar, reunió amb el conseller. Hi havia el company Evaristo, el Miquel Àngel, hi havia la Natàlia, em sembla, i també hi havia el director general i la subdirectora de Recursos Humans. Li vaig entregar els dictàmens que tenim de l'ONU.

Nosaltres hem posat, en total, instats per l'associació, hem posat cinc, es diu comunicacions, no són denúncies, cinc comunicacions a l'ONU. De moment, n'hem guanyat quatre, vull dir que anem quatre a zero. Són tres ajuntaments i dos mossos, d'acord? I les quatre ja hem guanyat diuen el mateix, se l'ha discriminat per raó de la seva discapacitat, d'acord?

Què diu l'ONU? Vostè té l'obligació de posar-lo, això més aviat en policies locals, en segona activitat o en feines complementàries, d'acord? Que això és el que està passant ara. Però el tema és fàcil.

Això de la mala fe. Bé, això de la mala fe, que també s'ha dit. Clar, si a mi em diuen en una reunió: «No, és que això de l'ONU no serveix per res». Jo ja sé que el conseller té el tema particular, ja sé que ho té, també el tinc jo, d'acord? Però el que no pot dir un jurista és l'ONU, aquesta normativa publicada al BOE no serveix per res. Quan vostè tingui una sentència guanyada, me l'envia. Quan la tingui, li enviaré, ja n'hi ha una, per cert. Policia Local de Barcelona, el Suprem ha desestimat el recurs de cassació de l'Ajuntament, i ara suposo que l'està executant.

La proposta és fàcil, apliquem la llei, però no només a l'Administració, eh?, també als jutjats. Que a mi que demanin augment de sou, que es manifestin pel carrer els jutges, avui..., fa dos vaig posar un tuit, vaig contestar un tuit del Tribunal Suprem que parlava de principi d'igualtat, d'aplicació de la norma. Ja, i la convenció per quan? Perquè això fa molt de mal a la gent, eh? Llavors, bé, és fàcil, anem a aplicar la llei.

Quant a En Comú Podem. Em preguntava... Clar, això afecta a tothom. El tema de la discapacitat no és perquè siguem Mossos, exMossos, inclús parlamentaris, treballador que sigui paleta, el que sigui, la Convenció és per a tothom. Administratius..., per a tothom.

Quina és la diferència? Que les incapacitats es donen per la professió. Hi ha pocs administratius amb una incapacitat, pocs, i en canvi Bombers i Mossos, moltes. Però

és normal. Vull dir, un mosso que li falta..., un company, per exemple, que li falta aquest dit, és una total, perquè no pot agafar l'arma. I aquí tenim exemples de companys que és impossible que puguin fer tasca policial.

Les limitacions són sempre, sempre, eh?, la Convenció de l'ONU i la directiva europea sempre, no distingeixen ni accident, ni malaltia professional ni malaltia comuna. Tots són discapacitats. Jo vaig començar sent accident i vaig acabar en malaltia comuna. Tots. Vull dir, no té res a veure un accident en què tinguis treball o una malaltia comuna que tinguis treball. Per tal motiu, això afectaria a tothom.

Quant al tema de la total i l'absoluta. Nosaltres també hem impugnat el decret en relació a aquest aspecte. Vull dir, les totals per un motiu... I com una norma contradient la Convenció de l'ONU, pot dir que una absoluta no pot treballar? Vull dir, aquí el Suprem s'ha pronunciat ja en quatre o cinc sentències. Clar que pot treballar, és ell que ha d'escollir, perquè, lògicament, l'absoluta sí que l'INSS, quan li comunicui que treballa, l'endemà li paralitza el pagament de la pensió. Però la diferència és molt important. Ell es pot quedar amb l'absoluta, però no cotitza a efectes de jubilació ni d'accidents. I potser per la por que li treguin, perquè es revisen molt, fa poc a un company li van treure. Llavors, què passa? Que ell pot preferir treballar i cotitzar. Que és paraplègic, va en cadira de rodes? Pot fer feina de despatx, no? Pot estar al telèfon, però sense fer tasca policial. Vull dir, dignificar la persona, perquè jo crec que amb la patologia ja en té prou.

A Ciutadans. Bé, aquí hi hauria de jugar un parell de coses. A veure si em puc explicar. El projecte de llei que es va presentar, d'acord?, molt bé, es va tirar endarrere, no va sortir, va decaure. Però si em diu ara de presentar-lo, li diré que no. I és molt fàcil. És a dir, a partir de la sentència del 17, les coses han canviat molt i nosaltres –nosaltres– hem canviat el nostre discurs perquè el que no podem veure és la gent perjudicada.

És a dir, i ara hi ha una problemàtica grossa. Per exemple, bombers. Del 17 cap endarrere, amb segona activitat, estan cobrant el sou i la pensió perquè és compatible. A partir del 17, els estan perseguint. I estan retirant pensions a l'INSS a Bombers per estar en segona activitat.

Clar, si fem la llei, l'endemà me la trauran, m'entén? I nosaltres l'únic que hem aconseguit, no sé si per pressions o perquè els hem fet pena, nosaltres hem aconseguit que als tècnics de suport que estem ara, que som uns 390, no se'ns toca. No, quedem com a tècnics, som places a extingir. Quan un es jubili o es mori, doncs la seva plaça desapareix. Però, clar, no és del tot correcte tampoc, perquè també ens diuen que el que torni d'excedència no té plaça de tècnic. Home, no, jo tinc un nomenament de tècnic, vostè no em pot passar a segona activitat, no em pot modificar el nomenament. I amb aquests problemes estem ara, d'acord?

Bé, no és que haguem fet tard, és que... Contenciós? Sí, és l'única via que tenim. Però també li avanço una cosa, no trigarem molt a anar per la via penal, perquè ja estem fins al gorro. Jo no tinc perquè aguantar que em truqui una persona feta caldo i se'm posi a plorar per telèfon, gent de quaranta i cinquanta anys. I al final no ens quedarà més remei que uns casos concrets que tenim, eh?, haguem d'anar per la via penal.

Miri, un exemple li posaré. Una d'aquestes... Bé, tenim quinze persones lluny de casa seva, treballant a Barcelona o fora de casa. Amb una d'elles, en tots els contenciosos a Barcelona hem demanat mesura cautelar. Si us plau, mesura cautelar aportant informes mèdics greus, eh? Temes psiquiàtrics, temes de patologies, temes que ha d'anar a treballar bastó. I aplicant la mesura cautelar als jutjats, un jutjat ens va contestar, copiant literalment de la interlocutòria de l'Administració: «Ah, no, que es llogui un pis a Barcelona.» Han de dir-li a una persona que viu més enllà de Tarragona, que és llogui un pis a Barcelona? El jutge. Què he de fer amb això jo?

Bé, doncs això ens obligarà que a la llarga haurem d'acabar en la via penal, i qui firmi la resolució, doncs sentint-ho molt, haurà de pillar, perquè és que el tema està bastant candent, eh?, bastant.

I ja no diem els pobres companys que han de demanar ara la segona activitat. Doncs... No us ho podrà explicar la perit que tenim aquí, però és un desastre —és un desastre.

I això què comporta? El que jo deia abans, més baixes, més maldecaps, més problemes familiars, i això s'ha d'evitar. Vull dir, prou càrrega portes a sobre, per... Que és que molta gent no pot continuar.

No, no, això, a veure, el que em comenta Esquerra. Sí, hi estem d'acord, vull dir... El que passa que, clar, arriba un moment que et sents a dir tantes bajanades, que dius, ostres, això no pot ser, vull dir... I jo li vaig dir al conseller: «Escolti'm, si l'equip que té no funciona, canviï'l». Si no saben el que és la Convenció de l'ONU, si no saben el que és la directiva, si no saben el que és la Llei 1/2013, que parla ben clar, que un reglament, una acció de la patronal, una acció de l'administració contrària a les persones amb discapacitat és nul·la de ple dret. Doncs ni això ho entenen els jutjats ni ho entén l'administració. Dius, home...

Clar, jo no puc acceptar ara, nosaltres no, perquè jo no penso passar-me a segona activitat. A més, perquè ho sàpiguen vostès, no?, hauria d'estar jubilat, no ho estic perquè tinc una mesura cautelar que no em podien jubilar. Agafant-me a la llei de la Funció Pública i l'EVE, jo puc estar fins als setanta, d'acord? Però sempre hem d'anar igual, mesura cautelar, mesura cautelar, jutjat, i això són diners, despeses. I a sobre, quan perds, a sobre et fiquen costes.

Sí, té raó, això va començar amb el conseller Saura. El conseller Saura va fer entrar tot d'administratius a la direcció general, que són feines que fèiem nosaltres abans. Però la cosa ve d'abans, perquè jo ja els ho dic, vaig començar el 2005. Em van dir: «No vinguis més a treballar», com al company, ell al 2006. *(Veus de fons.)* «No vinguis més a treballar, tens una incapacitat, no pots venir».

Bé, doncs jo una miqueta igual. Llavors vaig demanar l'ajuda als sindicats. Ni caso, van dir: «No s'hi pot fer res». Vaig posar les demandes corresponents al contenciós. M'ho portava jo, perquè crec que podia portar-m'ho jo, perquè conec bastant la..., bé, conec més la matèria, i vaig guanyar. Em van haver d'abonar el salari de cinc anys i mig, quasi sis, més els interessos, més el premi de la vinculació, tot, tot. Llavors, clar, vull dir, no es pot anar de jutjats en jutjats. Jo no en soc partidari perquè no m'agrada.

M'agrada més arribar a un acord, apliquem la normativa vigent, anem a discutir el que vulguin, però el que no pot ser és com estem ara, perquè la gent es desespera.

Pensi que tenim dues-centes demandes demanant salaris endarrerits. I ara està a punt de sortir una sentència del Suprem que marcarà la pauta.

Però seguim sense aplicar la llei. És a dir, al sistema que tenim nosaltres s'ha d'aplicar la llei, no la jurisprudència. I clar, agafa sentències de tres fulles: «Ah, ho ha dit el TSJ», ja està. No, no, apliqui'm la llei, doncs no hi ha manera. És un constant en molts temes d'aquests. I llavors, clar, la gent està bastant enfadada, eh?

No sé si m'he deixat alguna cosa per a algú.

La presidenta

Doncs moltíssimes gràcies al senyor Gómez-Quintero i al senyor Camacho per les explicacions que han donat sobre la situació laboral del col·lectiu AILMED.

Abans d'acabar la sessió de la comissió, voldria fer esment que la diputada Lozano m'ha manifestat que, bé, no he comptabilitzat bé la seva votació al punt número 4. Ho revisarem i anotarem el seu vot favorable, que no l'he sumat al punt número 4 de l'ordre del dia.

I manifestar també als diputats i diputades que la següent sessió, que estava prevista pel dia dimecres 29, atès que no hi ha cap proposta de resolució per substanciar, perquè les que ja estan en període d'esmenes, i atès que hi ha compareixences del Govern que per temes d'agenda no els va bé aquell dia, no hi haurà sessió de la comissió el proper dimecres 29 perquè no hi ha temes a tractar.

I... *(Veus de fons.)* Sí? El senyor compareixent ens demana una apreciació.

Àngel Gómez-Quintero Mora

No, una cosa només volia dir, que a partir d'ara, segurament a partir del mes que ve, començarem a demanar reunions amb tots els partits, però ja com a sindicat, d'acord? Perquè ja començarem a treballar a partir de gener.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I sense més temes, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a...